

Maastricht, 24 april 2022

Lieve Johnny,

De week was begonnen met klappertandende
en beddengoeddoorweekte nachten,
en toen de koorts wegtrok, sloeg de hooikoorts toe,

ik liep dus moe en met elke holte in mijn hoofd
vol slijm door de dagen, hallucineerde nog
tot lang na Pasen in elke tuin verstopte eieren
en was emotioneel wat gevoeliger dan anders.

In die staat van zijn verkeerde ik in Maastricht,
stad waar heel wat splinters van mijn ziel liggen,
eraf gevonkt toen ik daar op de toneelacademie zat,
nu toch alweer bijna een kwart eeuw terug

en ik besloot een rondje te maken langs mijn verleden.

Ik ging langs het Huis van Bourgondië, ooit een
theater waar ik mijn eerste producties maakte,
nu een instelling voor begeleid wonen – het troostte me
dat de ruimte nog altijd werd gebruikt
voor mensen die niet binnen de lijntjes kleuren.

Ook kwam ik langs de Tribunal, stamcafé
van toneelschoolstudenten, waar ik me
mijnwerkerslongen heb gerookt
en een tweede studieschuld opbouwde
aan onbetaalde drankrekeningen.

De toneelschool zelf ging ik niet binnen.

Het begon te schemeren en ik keek,
van buiten af, hoofd in de nek, de lokalen in
waar ik vier jaar lang gezweet en gedroomd had.

Ik vroeg me af of ik daar gelukkig was geweest,
terwijl ik me soms vooral woede herinner.

Ik wist het niet zeker.

Het grote misverstand van een toneelacademie,
bedacht ik me,
is dat je moet leren heel goed te 'doen alsof'.

Want dat is niet zo.

Je moet leren oprecht te zijn,
dicht bij jezelf te komen
en daar te blijven.

Anders maak je de rest van je leven vervalsingen.

Ik wou dat ik dat toen had geweten,
maar ik besef ook
dat ik die vier jaar nodig heb gehad
om daar achter te komen.

Ik zag uit de schaduwen van het amfitheater
drie studenten tevoorschijn komen
en mijn kant op lopen.

Ik verdween, wilde niet mijn eigen spiegelbeeld
van een half leven geleden tegenkomen,
zou niet weten wat ik tegen hem moest zeggen,
als hij me al zou willen geloven.

Dus ik dwaalde weg, zwierf naar het Mariakapelletje,
oefende in geloof en brandde,
zoals altijd als ik in Maastricht ben,
een kaarsje voor Oma Mieke.

En ik besloot dat het tijd werd
om mezelf mijn woede van toen te vergeven.